

Arrest

nr. 87 387 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 april 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster en haar echtgenoot zijn toegekomen in het Rijk op 5 april 2007. Zij dienen op dezelfde dag en elk afzonderlijk een asielaanvraag in. Op 20 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekster en haar echtgenoot een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 28 juni 2007 de beslissingen neemt tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 10 oktober 2007 bij arrest nr. 2 467 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw weigert toe te kennen. Op 28 december 2007 wordt aan verzoekster en haar echtgenoot een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 4 februari 2008 dienen verzoekster en haar echtgenoot een tweede asielaanvraag in. Op 3 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- asielbeleid de beslissing houdende de

weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen deze beslissing wordt een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 9 juli 2008 bij arrest nr. 13 872 het beroep verwerpt. Tegen voormeld arrest wordt een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State die op 31 juli 2008 bij beschikking 3149 het beroep ontoelaatbaar verklaart.

Op 10 maart 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 2 december 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing wordt een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 23 maart 2009 bij arrest nr. 24 876 het beroep tot nietigverklaring verwerpt.

Op 4 maart 2008 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 januari 2009 en op 11 maart 2009 wordt de aanvraag geactualiseerd met aanvullende stukken. Op 19 januari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk wordt verklaard. Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 april 2012. Tegen deze beslissing wordt een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 11 september 2012 bij arrest nr. 87 386 het beroep verwerpt.

Aan verzoekster wordt een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 6 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al. 1, 2° wet 15dec80)”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al. 1, 2° wet 15dec80).

(zie stuk 1).

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoekster afkomstig is van Tsjetsjenië, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoeker en zovelen van zijn volksgenoten, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing.

Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met enkele verwijzing naar een wettelijke bepaling, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekster.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

-er werd door verzoekster een aanvraag art. 9 TER VW ingediend, hieromtrent was een beroepstermijn lopende en op datum van het bevel om het grondgebied te verlaten was deze termijn nog lopende.

Ondertussen werd hoger beroep aangetekend tegen de negatieve beslissing, en is deze procedure nog lopende, zodat er dus nog geen definitieve beslissing aan de orde is.

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

Deze argumentatie gaat mutatis mutandis op voor de beroepsprocedure tegen een beslissing art. 9 TER VW.

In casu dient vastgesteld dat er geen beslissing was genomen betreffende het ingediende beroep tegen de beslissing art. 9 TER VW.

-ondertussen werd eveneens door verzoekster een art. 9 BIS VW ingediend op 08.04.2012 ..

In toepassing van art. 9 BIS VW en de beginselen van behoorlijk bestuur mag van verwerende partij verwacht worden dat er ondertussen geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend/uitgevoerd, vooraleer hieromtrent uitspraak is gedaan.

Een antwoord op deze aanvraag dient afgewacht te worden vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betekend/uitgevoerd aangezien duidelijk blijkt dat verzoeker en zijn gezin voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie als familie met minderjarige kinderen die naar schoolgaan (criterium 2.7)

-er is namens verzoekster en haar gezin ondertussen een nieuwe aanvraag art. 9 TER VW ingediend.

Dat de zorgvuldigheidsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er rekening wordt gehouden met de lopende aanvraag tot medische regularisatie.

Dat verzoekster zich terzake beroept op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat "De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RVV, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak 24.09311).

Dat verzoekster thans de nodige medische attesten voorlegt waaruit zijn slechte medische toestand van haar echtgenoot blijkt en de rechtbank verzoekt ten volle hiermede rekening te willen houden bij gebreke aan een beslissing dienaangaande door verwerende partij.

Dat gezien de onverwijderbaarheid van haar echtgenoot, ook verzoekster onverwijderbaar is op basis van art. 8 EVRM.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 BIS VW en art. 9 TER VW.

Verzoekster legt thans een arrest van uw zetel voor waarbij geoordeeld werd dat een bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met een voordien ingediend verzoek tot regularisatie, diende geannuleerd te worden.

Het principe vastgelegd in dit arrest van uw zetel dient naar het oordeel van verzoeker in die zin geïnterpreteerd te worden dat het toepasselijk is zowel voor wat betreft een hangende aanvraag art. 9 TER VW als een hangende aanvraag art. 9 BIS VW."

3.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoekster opwerpt dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is en zij uiteenzet dat zij te maken kreeg met de Tsjetsjeense overheid als agressor, dient de Raad op te werpen dat voor zover verzoekster verwacht dat de bestreden beslissing daaromtrent motiveert, dit geen steun vindt in artikel 7 van de Vreemdelingenwet waarbij het volstaat in rechte en in feite uiteen te zetten op grond waarvan de illegale verblijfssituatie wordt vastgesteld. Dit is *in casu* het geval aangezien de bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, de tekst van de wetbepaling herneemt en *in concreto* vaststelt dat verzoekster langer verblijft dan overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet is toegelaten of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet heeft overschreden. Deze vaststelling betwist verzoekster niet. De verwachting van verzoekster dat de bestreden beslissing motiveert aangaande de Tsjetsjeense overheid als agressor klemmt des te meer gelet op het feit dat verzoeksters asielprocedure op definitieve wijze werd afgesloten op 10 oktober 2007 bij arrest nr. 2467 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook verzoeksters tweede asielaanvraag is definitief afgesloten nu het annulatieberoep tegen de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is verworpen en het cassatieberoep ingediend tegen het arrest nr. 13 872 van de Raad niet toelaatbaar is verklaard bij beschikking 3149 van 31 juli 2008 van de Raad van State.

Waar verzoekster verwijst naar de 'hangende aanvraag 9ter' mist haar grief feitelijke grondslag nu het annulatieberoep ingediend tegen de beslissing van 21 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond is verklaard bij arrest nr. 87 386 op 11 september 2012 is verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar de hangende aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet waarin nog geen beslissing is genomen door verweerder en de nieuwe aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet van 21 april 2012. Vooreerst merkt de Raad op dat verweerder bezwaarlijk rekening kan houden met een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend nadat de bestreden beslissing is genomen, met name op 6 april 2012. Verder wordt erop gewezen dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster in haar betoog gewag maakt van een schending van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoekster volledig nalaat dit uit te werken, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Voor zover zij hiermee de scheiding van haar familieleden beoogt aan te kaarten dient de Raad erop te wijzen dat dit geen dienstig betoog is aangezien de bestreden beslissing ook geldt voor haar minderjarige kinderen en er blijkens het administratief dossier ook een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen werd ten opzichte van haar echtgenoot.

Verzoekster maakt geen schending van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tjetjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoekster zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar het overschrijden van een bepaalde termijn, zonder rekening te houden met, en te motiveren omtrent alle overige relevante elementen, zo ondermeer de situatie in het geboorteland van verzoekster.”

3.4 De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoekster ter ondersteuning van het tweede middel voorts een uitgebreid betoog voert aangaande de toestand in Tsjetsjenië en de verwachting koestert dat de gemachtigde van de staatssecretaris daaromtrent bijkomend onderzoek verricht alvorens de bestreden beslissing te treffen, verwijst de Raad opnieuw naar het gestelde onder het eerste middel en naar de feitenuiteenzetting waaruit blijkt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad geweigerd hebben verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, waarbij de situatie in Tsjetsjenië aan bod kwam. De beweringen en de hypothesen, die verzoekster aanbrengt met betrekking tot de toestand in Tsjetsjenië doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

De Raad leest in het arrest nr. 2467 van 10 oktober 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in verband met de asielmotieven van verzoekster het volgende: *“Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor ze zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relazen teneinde aannemelijk te maken dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Aangezien het vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.”* Verzoekster kan hieraan geen afbreuk doen door de loutere verklaringen dat de situatie in Tsjetsjenië dient beschouwd te worden als een situatie die moet leiden tot het toekennen van subsidiaire bescherming. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoeksters verwachting nog gestoeld is dat verwerende partij nog een onderzoek moet verrichten aangaande de toestand in Tsjetsjenië alvorens de

bestreden beslissing te treffen. De bestreden beslissing dwingt verzoekster ook niet terug te keren naar Tsjetsjenië doch strekt er enkel toe verzoekster aan te manen het Schengengrondgebied te verlaten. Verzoekster maakt de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM niet aannemelijk.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster betwist de juridische en feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing niet en toont bijgevolg evenmin aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en beginselen van behoorlijk bestuur en van het fair play beginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in.

Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De bevoegde instanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeksters de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten eerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoekster en ook art. 9 BIS VW in die zin dat geen rekening gehouden wordt met de ingediende aanvraag art. 9 BIS VW.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van medische regularisatie en anderzijds humanitaire regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, waarbij dient opgemerkt dat verwerende partij zelf er verschillende jaren overdeed vooraleer een beslissing te nemen in het dossier van verzoekster.

Er wordt hier duidelijk met twee maten en twee gewichten gewerkt.

Verzoekster dreigt thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op de aanvraag op basis van medische regularisatie of nog op basis van haar aanvraag tot humanitaire regularisatie, het land te moeten verlaten.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een definitieve uitspraak tot legaal verblijf op basis van medische regularisatie en humanitaire regularisatie, procedures die thans hangende zijn, aangezien verzoekster uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk zijn uitwerking dient te verliezen.”

3.6 Waar verzoekster opnieuw een betoog afsteekt over de situatie in Tsjetsjenië en zich stoort aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorziet dat zij onmiddellijk het land dient te verlaten, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen. Blijkens haar betoog verwacht verzoekster in de bestreden beslissing te lezen waarom haar geen subsidiaire bescherming wordt toegekend ondanks de situatie in Tsjetsjenië, maar de Raad ziet niet in waarop die verwachting gestoeld is, en verwijst naar het gestelde onder voorgaande middelen.

Waar verzoekster lijkt te beweren dat haar thans nog “vlug” een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend terwijl verweerder er “*verschillende jaren overdeed vooraleer een beslissing te nemen in het dossier van verzoekster*”, mist haar grief feitelijke grondslag aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat haar reeds op 28 december 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, hetgeen zij negeerde.

Waar verzoekster erop wijst dat zij dreigt gerepatriëerd te worden “*nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op zijn aanvraag op basis van medische regularisatie of nog op basis van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie*” volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 1. “*Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak*” waaruit blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend door verzoekster en haar echtgenoot op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond werd bevonden en het annulatieberoep bij arrest nr. 87 386 van 11 september 2012 werd verworpen door de Raad. Waar verzoekster verwijst naar de nieuwe aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet van 21 april 2012 kan verweerder bezwaarlijk worden verweten met deze aanvraag geen rekening te houden nu de bestreden beslissing is genomen en ter kennis gebracht op 6 april 2012. Bovendien herhaalt de Raad dat de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit niet het geval is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.7 In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van de echtgenoot van verzoekster.”

3.8 Waar verzoekster opnieuw een betoog afsteekt over de situatie in Tsjetsjenië volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij nog een onderzoek zou dienen te verrichten naar de situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, aangezien reeds onderzocht werd of verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en zowel de commissaris-generaal als de Raad besloten hebben verzoekster niet de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Ook de tweede asielaanvraag is definitief verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarvan het cassatieberoep ontoelaatbaar is verklaard. Ook in deze tweede asielaanvraag heeft verzoekster geen elementen kenbaar gemaakt die wijzen op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf in Tsjetsjenië. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388), wat zij te dezen tijdens de asielprocedure gedaan heeft. Verzoekster kan verder niet dienstig de schending opwerpen van artikel 13 van het EVRM ten opzichte van een administratieve beslissing aangezien voormelde verdragsbepaling voorziet in een daadwerkelijk rechtsmiddel in geval van een ernstige grief inzake de schending van een door het EVRM voorzien recht.

Waar verzoekster ten slotte wederom stelt dat nooit enig onderzoek gedaan werd naar haar medische toestand en die van haar echtgenote volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 1. *“Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak”* waaruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond is verklaard ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot op 21 februari 2012.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van de artikelen 3 en 13 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN